

Drie mooie brieven over Almen

Een brief schrijven, naar de post brengen en op antwoord wachten; het bestaat bijna niet meer. Men gebruikt de "handy" , faxt of e-mailt . Daarom een greep uit de correspondentie die mijn ouders ontvingen in 1930 van Ome Jan Lubberding "de schoenmaker" , van de familie Luesink uit Canada (1988) en van Cor Ros die ook vertelt hoe hij in Almen verzeild raakte.

Tevens maak ik van de gelegenheid gebruik om u allen mede namens Gerrit veel heil en zegen toe te wensen voor het Nieuwe Jaar 2000!

Willy Rexwinkel - Loman

Elk weet waar 't Almens kerkje staat,.....

Is dat zo? Vraag de gemiddelde Nederlander waar Almen ligt, de meesten weten het niet. Wel zijn ze zo slim om een wegenkaart te pakken, kijken in het alfabetisch register en ziedaar: een klein dorp tussen Zutphen en Lochem.

Ik kwam er tijdens mijn militaire dienstplicht. Eerst een verblijf van vier maanden in Amersfoort, één dag in Zutphen en toen stond ik op een koude februaridag in 1939 voor het eerst in Almen, nog niets wetend over het gedicht van "De Hoofdige Boer".

Anders werd het toen de mobilisatie uitbrak en er een vast bivak werd opgeslagen. We lagen daar met tien man en ondanks het vele wachtlopen was er toch wel de gelegenheid het dorp te verkennen. Nu was het niet moeilijk de tweede regel van het gedicht af te maken. En kent de laan die derwaarts gaat.

Eens was het anders hier terstee

Nu niet in het negatieve maar voor mij in het positieve. Als ik toen aan Almen dacht, zag ik de boterfabriek en de boerenwagens met paard, geladen met melkbussen.

Even buiten het dorp zag ik de molen van Goldstein draaien en in de

Dorpsstraat zag ik diverse winkels waar alles te koop was, wat men nodig had. Zo ook de rijwiel/ motor- en radiozaak van de firma Loman. Vooral deze zaak was van belang want we wilden niet verstoken blijven van het nieuws. Er werd afgesproken dat één van de tien zou proberen een radio te huren. Ik was de gelukkige die er op uit mocht en zonder moeite kwam het voor elkaar, de radio werd gehuurd. Zo kwam ik wekelijks bij de familie Loman en betaalde de huur van de radio. Ook werd menigmaal een fiets geleend. Zo bleef het doorgaan tot een maand voor de oorlog uitbrak. Toen werden we overgeplaatst. Maar het contact bleef bestaan, al meer dan zestig jaar. Ik hoop er mee door te gaan.

Cor Ros
Amsterdam